

יום אחד חזרתי מהעבודה מקדם מהרגיל. הרבה זמן לא חזרתי הביתה מקדם כל כך, אז החלטתי לפנק את יובל.

יובל היה עסוק נורא. הוא ישב בחדר שלו, מרכז במחשב. שאלתי אותו איך הוא רוצה שאני אפנק אותו, ובלי להסתובב הוא ענה את התשובה הרגילה שלו לימים מיוחדים: "תעשה לי בלינצ'ס ותספר לי ספור."

"איזה סוג של ספור?" שאלתי. לא תמיד יש ליובל אותו מצב רוח. לפעמים הוא רוצה ספורים על רוחות רפאים, לפעמים על אבירים. פעם מותחים. פעם אחרת מצחיקים. צריך לשאל. יובל לא ענה. הוא הסתפל ברכוז ביער שבו עמד קלאוד, גבור המשחק. הוא כבר נצח את כל הבוסים, ועכשו נשאר לו רק למצא את העולם בו מסתתר ספירוס הרשע, הבוס האחרון. כבר יומים נאבק יובל בשלב הכי קשה בפניל פנטסי, ולא מצליח לעבר אותו. "איזה ספור?" נסיתי שוב.

"הרפתקאות", רטן יובל, ואז התכופף לעבר מסך המחשב, הזיז את העכבר ימינה, הזיז שמאלה, לחץ כמה פעמים על המקש השמאלי, הזיז קדימה, עוד לחיצה אחת נחושה, ואז קפץ, דלג וצעק, "יש! יש! יש!". היער התחלף לארמון, ויובל מהר לשמר את השלב החדש. "אחלה", אמרתי ופניתי למטבח, משאיר את יובל מפזז בחדר.

במטבח לקחתי קערה גדולה, שפכתי קמח, סוכר, חלב, ביצים ומעט שמן וערבבתי עד שהיתה עסה נוזלית כזאת, שבספרי הבשול קוראים לה בלילה. צריך לערבב טוב טוב, שלא יהיו גושי קמח בבלינצ'ס. זה גרוע. יובל שונא גושי קמח בבלינצ'ס.

עמדתי ליד הקערה, ערבבתי ותכננתי את הספור. אבירים טפסו מהקערה, קפצו על קלפות הביצים שעל השיש, נאבקו במכשפה שעמדה על שקית הקמח וירתה בהם גצי אש. סירת מפרשים שטה בבלילה, וממנה דלגו שלושה שודדי ים אכזריים שהתכוננו לעזר למכשפה במלחמתה באבירים. בקצור, התארגן לי ספור מעלה ליובל.

יובל ישב בחדר שלו ושחק בפלייסטישן, מתרגע אחרי ההתרגשות. כשנכנסתי, הוא הפסיק, כבה את הטלוויזיה, לקח את הצלחת עם ערמת הבלינצ'ס הגבוהה ואת כוס הקולה (גם היא חלק מהפנוק) ואמר:

"ספור."

קָצָר כְּזֶה. יַעִיל. לֹא אָמַר "בְּבִקְשָׁה", לֹא "אֲנִי רוֹצֶה". רַק "סְפוּר". וּבִגְלַל שְׂזֵה הָיָה יוֹם הַפְּנוּיָק שְׁלוֹ, בְּכֻלָּל לֹא אִמְרַתִּי לוֹ שְׂזֵה לֹא מִנְמָס לְדַבֵּר כֹּכָה לְאַבָּא. אִפְלוּ קִצַּת נְהִינְיָתִי. לֹא מִחֹסֵר הַנִּימוּס. מִהֶרְצוֹן שְׁלוֹ לְשִׁמְעַ.

הַתִּישְׁבְּתִי לְיָדוֹ וְנִשְׁעַנְתִּי אַחוֹרָה, כְּמוֹ תַמִּיד כְּשֶׁאֲנִי מְסַפֵּר לְיֹוֹבֵל סְפוּרִים, וְהַתְּכַוֵּנְתִּי לְהַתְּחִיל. אֲבָל פְּתֹאוֹם, כֹּכָה, בְּלִי הַכְּנָה וּבְלִי הַסְּבֵר, לֹא הָיָה לִי מֶה לְסַפֵּר. סְפוּר הָאֲבִירִים הַמוֹתֵחַ שֶׁתְּכַנְנֵתִי כְּשֶׁטַגְנֵתִי אֶת הַבְּלִינְצִ'ס נֶעְלָם, וְהֵרָאֵשׁ שְׁלִי כְּאִלוֹ הַתְּרוֹקֵן מְכֹל הַסְּפוּרִים בְּעוֹלָם. הַסְּתַפְלָתִי עַל יֹוֹבֵל. נִשְׁאַרוּ לוֹ רַק שְׁנֵי בְּלִינְצִ'ס וְטַפַּת קוֹלָה בְּכוֹס. הוּא הָיָה רְעֵב הַרְבֵּה יוֹתֵר מִשְׁחֻשְׁבְּתִי.

"נו?" לְיֹוֹבֵל לֹא הָיְתָה סְבָלָנוֹת. שׁוֹב רְצִינְתִּי לְהַגִּיד לוֹ לְהִיוֹת מִנְמָס, וְשׁוֹב לֹא אִמְרַתִּי. רַק חֻשְׁבְּתִי אֵיךְ לְהַתְּחִיל אֶת הַסְּפוּר, אֲבָל לֹא יָדַעְתִּי בְּכֻלָּל.

"לְמָה אַתָּה לֹא מְסַפֵּר?" אָמַר יֹוֹבֵל בְּפֶה מְלֵא בְּבִלִינְצִ'ס הַלְּפָנַי אַחוֹרָן.

לֹא הָיְתָה לִי בְּרָרָה, אֲבָל לֹא הָיָה לִי סְפוּר. לְקַחְתִּי אֹוִיר מְלֵא הֶרְאוֹת, פְּתַחְתִּי אֶת הַפֶּה, וְכָךְ אִמְרַתִּי:

"פְּעַם אַחַת, בְּאֶרֶץ רְחוֹקָה מְאוֹד, חִי לוֹ נְסִיָּה, וְהוּא אָהַב מְאוֹד אֶת הַנְּסִיָּכָה, וְהַתְּחַתֵּן אֶתָּה, וְהֵם חִיוּ בְּאִשֶּׁר וְעִשָּׂר."

הַבְּלִינְצִ'ס הַלְּפָנַי אַחוֹרָן כְּמַעַט נָפַל לְיֹוֹבֵל מִהַפֶּה מְרַב תְּדַהְמָה. הַפֶּה שְׁלוֹ נִשְׁאַר פְּתוּחַ, וְשֵׁם, עַל הַלְּשׁוֹן, שְׁטָה חֲתִיכַת בְּלִינְצִ'ס קִטְנָה בְּתוֹךְ בְּרָכָה שֶׁל קוֹלָה. הַרְבֵּה סְפוּרִים יֹוֹבֵל שָׁמַע מִמֶּנִּי, אֲבָל אֶף אֶחָד לֹא הָיָה כָּל כֶּךָ קָצָר וְכָל כֶּךָ מִשְׁלָם.

"וְ...?" שָׁאַל יֹוֹבֵל.

"וְ... מָה?" עֲנִיתִי.

"וְ... אֵיפֹה הַסְּפוּר?"

"זֶה הָיָה הַסְּפוּר."

"זֶה לֹא הָיָה שׁוֹם סְפוּר, "פֶּסֶק יֹוֹבֵל. (הוּא מְבִין מְצִיָּן בְּסְפוּרִים.) "זֶה הָיָה סְפוּר קְמָצְנִי."

"מָה כָּל כֶּךָ קְמָצְנִי בְּסְפוּר הַזֶּה?"

"מָה כָּל כֶּךָ קְמָצְנִי? מָה כָּל כֶּךָ קְמָצְנִי? אַתָּה צוֹחֵק עָלַי? לְמִשְׁל - בְּאִיזוֹ אֶרֶץ?"

"מָה?"

"בְּאִיזוֹ אֶרֶץ חִי הַנְּסִיָּה?" הַתְּעַצְבֵּן יֹוֹבֵל.

"בְּאִיזוֹ אֶרֶץ? בְּאִמְתִּי בְּאִיזוֹ אֶרֶץ?" הִמְהַמְתִּי. "אָה, כֵּן, בְּבּוֹלְגֵרִיָּה."

"בולגריה? יפה, זה כבר יותר טוב, אמר יובל. "ואיך קראו לנסיך הזה?"

"אהמממ... הנסיך בוליגורוב. כריסטיאנו בוליגורוב." הפעם לא הייתי צריך להמהם הרבה.

"המצאת את השם הזה עכשו, נכון?" שאל יובל.

"לא, נשבע לה, ככה קראו לו. סתם שכחתי להגיד."

"ולה? איך קראו לה?"

"הרוזנת בוליגורובה, אמרתי, וכשראיתי את המבט הנוזף של יובל מהרתי לשנות לשם פחות קמצני. באמת, על מה חשבתי? נסיך בוליגורוב ורוזנת בוליגורובה? זה לא רק קמצני, זה אפילו עצלני. "סליחה, הרוזנת העליונה בריגיטה סטויצ'קוב."

יובל נראה מרצה. לא כל יום נתקלים בשם כל כך מכבד.

"אז, פעם אחת, הוא סכם, "חי לו בבולגריה הנסיך בוליגורוב, שהיה הנסיך ה... הבלונדיני? הוא היה בלונדיני?" שאל יובל.

"שטני, אמרתי ליובל, כי כבר לא רציתי להתקמצן, ושטני זה צבע שלא משתמשים בו כל כך הרבה. בטח לא בספורים לילדים.

"שטני, הסכים יובל. "והוא אהב מאוד את הנסיכה הבולגריה הרוזנת העליונה בריגיטה סטויצ'קוב, שהיתה ... בלונדינית?"

"ברונטית, הייתי רחב לב.

"ברונטית, שמח יובל אבל מיד הזעיק פנים, "והתחתן אתה והם חיו באשר ועשר. זהו? זה הספור? מה קרה להם עוד? אני בטוח שקרו שם בבולגריה עוד כל מיני דברים. למשל... מתי הם התאהבו בדיוק? בקיץ? בחורף? איך הם נפגשו?"

ובבת אחת הופיע הספור מחדש. יש ליובל מין דרך כזאת לשאל אותי שאלות. קצרות אבל מדיקות. הספור אמנם היה מצוין, אבל היה צריך להוסיף לו כמה פרטים קטנים שיתארו מה קרה שם באמת. למשל, התחריות הקשות בבולגריה, האויבים הרומנים האכזריים, המתנקש האים שהם שלחו ואיך בוליגורוב נצל ממנות נוראי. בעצם, הוא נצל פעמים. אבל, למה להקדים את המאחר?

יובל ידע שזה מה שיקרה לי. הוא נשען אחורה, לטף את בטנו המלאה, התכסה בשמיכה וחפה להמשך.